UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Rev: Et Eximii Patris P. Francisci Aloysii Kamperger E Societate Jesu Ss: Theologiæ Doctoris ejusdémque olim in Carolo-Ferdinandæa Universitate Pragensi Professoris Publici & Ordinarij Dein ...

Kamperger, Franz Alois

Eystadii, 1705

Articulus VI. An Visio beatifica specificativè accepta sit naturâ suâ incorruptibilis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-84291

Visual Library

quàm effectivi: sicut ergo ex hac parte sufficienter dignè sentimus de visione, dicendo: quòd DEUS ex parte potentiæ influat in visionem per lumen creatum, non autem immediatè per omnipotentiam increatam, ita ex parte concursûs objectivi dignè satis de visione sentimus, si dicamus, DEUM ex parte objecti concurrere per speciem creatam, non autem per essentiam increatam, tanquam per speciem intelligibilem. *Confirm*: Si DEUS influeret immediatè in visionem per omnipotentiam increatam, etiam inter visionem & DEUM ex parte potentiæ nihil mediaret creatum; esétque visio ordinis altioris; atqui, hoc non obstante, dignè sentitur de visione, si dicatur, DEUM influere per lumen creatum, ergo à pari. Aliud est de objecto formali creato: Si enim per illud cognosceretur DEUS, cognosceretur per medium cognitum creatum, & consequenter non cognosceretur, prout in se est. Tale autem nihil sequeretur ex specie creata. *Informa ergo Neg: Min:* Ratio patet ex instantia allata de lumine gloriæ creato: Sicut enim visio non esset perfectior, dignior, & altioris ordinis (nisi fortè extrinsecè) si procederet immediatè ab omnipotentia, quàm nunc, cùm procedit à lumine creato gloriæ; ita idem dicendum in casu, in quo visio procederet à specie impressa creata, ut consideranti patebit.

9. Si dari posset species impressa creata quidditativa DEI, sequeretur 1. illam esse comprehensivam DEI, quia esset naturalis imago DEI, adeóque repræsentaret objectum, quantum esset de se, adæquatè. Sequeretur 2. quòd aliquid creatum esset principium sufficiens ad beatificandum hominem, quod est absurdum. Sequeretur 3. Talem speciem, cùm sit finita, posse esse connaturalem Angelo, vel identificari substantiæ; quia non est credibile, aliquod accidens posse esse similius DEO, quàm substantiam. Sequeretur 4. Illam speciem esse perfectiorem imaginem DEI, quàm Angelum, vel animam rationalem. *Resp: 1. Neg: 1. Sequèl:* Ad comprehensivam enim speciem DEI requiritur, ut repræsentet DEUM tam perfectè, quàm absolutè est repræsentabilis, id est, infinitè: Hoc autem non conveniret speciei creatæ: non enim aliter repræsentaret DEUM intellectui beato, quàm repræsentet Essentia ipsa Divina, juxta Adversarios concurrens per modum speciei ad visionem, nimirum finitè. *Resp: 2. dist: 2. sequel:* Aliquid creatum esset beatificans hominem, ut Quod Neg: hoc enim est solus DEUS ex dictis suprà Q. 5. a. 2. ut Quo Conc: Nam sicut non est absurdum, quòd lumen gloriæ creatum sit principium beatificans hominem ut Quo, effectivè, vel quòd visio sit principium beatificans hominem ut Quo, formaliter, ita neque est absurdum, si species creata beatificet hominem, ut Quo objectivè. *Resp: 3. neg: 3. sequel:* sicut enim lumen creatum & visio non potest esse connaturalis Angelo, vel idem cum creata substantia, licèt sint finita; ita à pari neque id sequitur de specie impressa creata. Et licèt accidens non possit esse similius DEO, quàm substantia, physicè & entitativè, nihil tamen obstat, quò minus aliquod accidens possit esse similius DEO intentionaliter, quàm substantia, ut patet in visione, vel specie impressa Angeli. *Ex quo patet ad 4.* Nihil enim aliud sequitur, quàm illam speciem fore perfectiorem imaginem DEI, quàm Angelum vel animam rationalem, intentionaliter, & repræsentativè, non verò fore perfectiorem entitativè, & in esse reali. Plura huc pertinentia vide Q. 6. de DEO Uno. art: 2.

ARTIC: VI. *An Visio beatifica specificativè accepta sit naturâ suâ incorruptibilis?*

Resp: Esse. Probatur 1. ex scriptura, ubi visio Beatifica vocatur simpliciter *vita æterna, hæreditas incorruptibilis, immarcessibilis &c.* quæ omnia, cùm in proprio sensu accipi possit, non est, cur ad improprium detorqueantur. *Probatur* 2. ijsdem rationibus, quas 2. a. 6. de Angelis, pro naturali eorum incorruptibilitate adduximus. 3. Quia res creatæ non aliter dicuntur ex se & natura sua incorruptibiles, quàm, quod non habeant ullum contrarium, neque ullum principium intrinsecum corruptionis, atqui hoc totum convenit visioni, ergo. 4. Quantò aliquid magis DEO appropinquat, qui omnino est indefectibilis, tantò minùs est defectibile, sed creatura, quæ DEUM videt, & in quantum illum videt, maximè DEO appropinquat, ergo creatura, quæ DEUM videt, & in quantum illum videt (& consequenter ipsa etiam visio) est maximè indefectibilis. Atqui maxima indefectibilitas, quæ convenire potest creaturæ, est indefectibilitas per naturam, & ab intrinseco, ergo creatura videns DEUM, & ipsa visio est indefectibilis per naturam, & ab intrinseco. 5. Non repugnat donum aliquod naturâ suâ incorruptibile, ergo tale vel maximè est visio beatifica, utpote donum omnium donorum, quæ creaturæ puræ conferri possunt, maximum & supremum. 6. Homo naturaliter appetit beatitudinem, ergo naturaliter appetit non tantùm consecutionem Finis ultimi, seu visionem beatificam, sed etiam perpetuitatem illius, cùm perpetuitas sit de ratione beatitudinis quà talis, ut

suprà dictum est Q. 6. a. 4. ergo perpetuitas Visionis beatificæ est secundùm naturam, ergo non est ex solo decreto DEI libero, quia sic non esset juxta, sed solùm præter naturam. 7. Et est confirmatio præcedentis: Creatura intellectualis, quà talis, est in substantia sua perpetua, appetítque naturâ suâ visionem DEI propter se, atqui bonum, quod appetitur propter se ab appetente perpetuò existente, appetitur, ut perpetuò habendum, cùm enim non appetatur, nisi quatenus est bonum secundùm se, semper autem sit bonum, quamdiu appetens existit, appetens autem existat semper, appetitur, ut semper habendum, ergo creatura intellectualis appetit naturâ suâ visionem, ut perpetuò & semper habendam, adeóque perpetuitas visionis est secundùm naturam, ut dictum est. 8. Quod naturaliter movetur ad aliquem finem, si ad illum pervenerit, non potest ab eo aliter removeri naturaliter, nisi per actionem alterius agentis naturalis potentioris, atqui creatura intellectualis elevata connaturaliter movetur ad visionem DEI, tanquam ad ultimum Finem, ergo, si ad illum semel pervenerit, non potest naturaliter ab illo removeri, nisi per actionem agentis naturalis potentioris; atqui nullum agens naturale potest aliquid in visionem, quia visio beata, utpote supernaturalis in substantia & aliunde repugnans peccato, est supra omnem actionem naturalem agentis creati, ergo, si creatura semel ad illam pervenit, non potest ab illa naturaliter removeri, & consequenter Visio est naturaliter indefectibilis. 9. Visio beatifica est ex natura sua perfecta summi boni possessio, atqui visio naturâ suâ defectibilis neque esset possessio, quia illud, *quod possidetur, firmiter & quietè habetur*, ut inquit S. Thom: 1. p. Q. 10. a. 1. ad 6. multò verò minùs esset possessio perfecta, cùm defectibilitas sit maxima imperfectio, ergo &c. 10. Et est confirmatio præcedentis Visio, cùm sit perfecta DEI possessio, est potestas perfecta & jus perfectum fruendi DEO pro libitu, atqui Visio defectibilis non esset hujusmodi potestas, quia ex vi illius non posset homo frui DEO semper, & quamdiu DEUS ex se est fruibilis, ergo &c. 11. Quod aliquando est, & aliquando non est, vel potest non esse, mensuratur tempore, ut dicitur Phys: 4. atqui visio DEI non mensuratur tempore, sed est in æternitate, idque ex natura sua, quia ex natura sua est terminus ultimus omnis motûs creaturæ intellectualis, ergo Visio DEI non potest aliquando esse, & aliquando non esse, idque ex natura sua. 12. Visio DEI ex natura sua est beatifica, adeóque ex natura sua est exclusiva omnis mali & miseriæ, atqui Visio ex natura sua defectibilis non est exclusiva omnis mali & miseriæ, quia potest componi cum timore & anxietate de amissione sui, quæ anxietas est malum non leve hominis, ergo &c. 13. Id, per quod voluntas defigitur in summo bono clarè cognito facit voluntatem circa summum bonum immutabilem: quòd enim aliquis bono quopiam adepto possit illud nolle, vel ideo est, quia tale bonum est vel putatur esse insufficiens, & propterea aliud sufficientius desideratur, vel certè, quia aliquod incommodum, & consequenter fastidium sibi habet annexum, quod utrumque repugnat bono summo clarè cognito; visio & amor beatificus conjungunt immediatè voluntatem cum summo bono clarè cognito, illa radicaliter, iste formaliter, ergo faciunt voluntatem immutabilem circa bonum summum; Atqui nihil per se mutabile potest per se facere aliud immutabile, ergo visio & amor beatificus est per se, & ex natura sua immutabilis, & indefectibilis. 14. Visio beatifica est ex natura sua ultimus terminus motûs creaturæ intellectualis: est enim Finis ultimus omnium ipsius operationum, atqui ultimus terminus non potest esse mobilis, quia omne mobile, quà tale, est in potentia ad ulteriorem terminum, quod repugnat termino ultimo, ergo visio non potest esse mobilis, mutabilis, & defectibilis. 15. Motus perfectissimus corporum (qualis est motus cælestis) est naturâ suâ perpetuus, ut suppono ex Philosophicis, ergo etiam motus perfectissimus creaturæ intellectualis (sumendo motum laxè pro operatione) est naturâ suâ perpetuus, atqui talis motus & operatio est visio beatifica, ergo &c.

Dixi in Quæstione: *An visio beatifica specificativè accepta* &c. reduplicativè enim acceptam, sive in quantum est beatifica, non solùm ex natura sua, sed etiam absolutè, & simpliciter esse indefectibilem docui suprà Q. 6. a. 4.

Sed contrà 1. Visio beatifica specificativè accepta potest destrui à DEo, ergo habet potentiam intrinsecam ad hoc, ut destruatur, ergo non est ex natura sua indefectibilis. *Confirm:* Visio habet principium, ergo etiam potest naturaliter habere finem. *Resp: dist: antec:* Visio potest destrui à DEO per potentiam purè extrinsecam Conc: per potentiam ipsi Visioni vel naturis rerum intrinsecam Neg: Et *Nego Conseq:* Ut enim aliquid naturâ suâ sit defectibile, non sufficit illud posse destrui per potentiam DEI extrinsecam (aliàs nulla penitus daretur res naturâ suâ, & ab intrinseco indestruibilis, cujus contrarium patet in anima rationali ex Lateran: sub Leone X. item in Angelis, ex dictis suo loco) sed requiritur, ut vel in ipso, vel in alio agente naturali, inveniatur aliquod principium destruc-

tionis

ctionis intrinsecum, id, quod non convenit visioni, ut pro Conclus: ostensum est. Nec refert, quod visio habeat non repugnantiam ad sui destructionem: quia hæc, vel tantùm est potentia logica, non verò physica & naturalis, de qua hìc quæritur, vel si est aliquid physicum, reipsà non est aliud, quàm potentia DEI extrinseca, potentis visionem destruere, sicut non repugnantia visionis ad existendum, in quantum est aliquid physicum, non est aliud, quàm potentia DEI potentis illam producere. *Ad Conf: Resp: Neg: Conf:* Instantia est in Angelis, anima rationali, corporibus cælestibus? Disparitas verò est: Quia omne creatum habuit principium, ut constat ex fide 1. adeóque & visio: non omne autem creatum potest habere ab intrinseco, & ex natura sua finem, sed illud tantùm, quod habet contrarium & principium aliquod intrinsecum corruptionis, qualis non est visio. 2. Quia, cùm visio sit entitativè accidens substantiæ creatæ principium habentis, debuit & ipsa habere principium. At verò cùm eadem visio, ex supposito quod existat, sit possessio intentionalis boni beatifici & consequenter æterni, debet & ipsa aliquomodo participare æternitatem. Plures disparitates erui possunt ex rationibus Conclus:

2. Nulli accidenti debetur conservatio, nisi ratione subjecti, ergo, si accidens sit tale, quod non sit debitum subjecto, non poterit illi deberi conservatio. Sed visio DEI, cùm sit supernaturalis, est accidens non debitum subjecto, nimirum intellectui creato, ergo non debetur visioni conservatio, ergo non est ex natura sua incorruptibilis. *Confirm:* Visio est quædam perfectio, atqui omnis perfectio recipitur in suo perfectibili ad modum recipientis, modus autem essendi hominis, in quo recipitur visio, est mutabilis & corruptibilis, ergo visio recipitur in illo corruptibiliter. 2. Juxta Philosophum privatio est principium corruptionis, sed in intellectu potest esse privatio Visionis, ergo datur principium corruptionis, respectu Visionis. *Resp: 1.* Nulli accidenti debetur conservatio, nisi ratione subjecti, *distinguo, & explico*, nisi ratione subjecti, hoc est, nisi tunc, cùm est in subjecto Conc: nisi ratione subjecti, id est, nisi subjectum illius accidentis conservationem exigat Neg: Ratio est; Quia quædam accidentia sunt altioris ordinis, quàm ipsorum subjectum secundùm se sumptum, ut sunt omnia accidentia in substantia supernaturalia respectu naturæ, secundùm se sumptæ considerata. talia autē accidentia nō subordinantur subjecto (perfectius enim non subordinatur minùs perfecto) sed subordinant sibi subjectum, trahúntque illud ad suum ordinem. Unde licèt subjectum non exigat conservationem talium accidentium, fieri tamen potest, ut ipsa accidentia ratione perfectionis suæ specificæ exigere possint conservationem, tam sui, quàm ipsiusmet subjecti. Et ita contingit in præsenti: nam licèt intellectus creatus, secundùm se sumptus, non habeat jus exigendi conservationem visionis, quippe quę est supra totam naturam intellectùs, ipsa tamen visio ob specialem suam perfectionem (quam ei ineśse probant argumenta Conclus:) exigit & sui, & intellectùs, cui inhæret, conservationem. *Resp: 2. Neg. Consq.* Quia, licèt accidens non debeatur subjecto, potest tamen aliquod certum subjectum deberi certo alicui accidenti, & consequenter potest hujusmodi accidenti deberi conservatio, postquam semel est in suo subjecto. Applica hæc Visioni, & intellectui creato. *Resp: 2. permissis reliquis, dist: subsumpt:* Visio est accidens indebitum intellectui creato, secundùm se sumpto Conc: ut elevato, & supernaturalisato Neg: & *Neg. Conf: Resp: 4. Neg: ult: Conf:* Ratio est: 1. Quia, licèt non debeatur conservatio Visioni secundùm se, potest tamen deberi conservatio toti complexo ex intellectu & visione, idque ratione Visionis; sicut, licet non debeatur intellectui secundùm se concursus ad visionem, debetur tamen intellectui, & & lumini, ut constituentibus unum complexum, debeturque illi ratione formæ, nimirum luminis. 2. Quia, licet neque sic deberetur Visioni conservatio, adhuc posset esse ex natura sua incorruptibilis, quia ad hoc sufficit, quod nullum agens naturale possit illi aufferre esse, & quod non sit illi debitum non esse: hoc ipso enim ad Providentiam DEI pertinet, ut conservet illam in esse. *Ad 1. Confirm: Resp: dist: alteram partem minor:* Modus essendi hominis naturalis est mutabilis & corruptibilis Conc: modus essendi supernaturalisatus & elevatus ad modum essendi Divinum (qualis est modus essendi hominis videntis DEUM) Neg: *& Neg: Conf:* Visio enim non recipitur in homine secundùm modum essendi ipsius naturalem, sed secundùm supernaturalem, & elevatum, ac participantem modum essendi Divinum. *Resp. 2.* Modus essendi hominis est corruptibilis, secundùm unionem Conc: secundùm animam, secundùm quam recipitur in illo visio Neg: & *Neg: Conf: Ad 2. Resp: dist: maj:* Omnis privatio ut principium corruptionis Neg: aliqua, illa nimirum, quæ est in subjecto capace, & habente appetitum ad formam contrariam, qualis est, v.g. in aqua calida respectu frigoris Conc: Talis autem non est privatio visionis, quia visio propriè loquendo, non habet contrarium, ut dixi alibi. Cujus adhuc ratio ulterior est: Quia illud contrarium, vel esset morale, nimirum

peccatum, vel physicum. Non primum: quia visio facit videntem omnino incapacem peccati, adeóque peccatum & visio non possunt se mutuò expellere, prout ad contraria requiritur. Non secundum: quia hoc contrarium physicum, vel esset ordinis supernaturalis, & hoc non: quia omnis forma supernaturalis, distincta à visione perficit subjectum, & disponit illud ad perfectionem ultimam, seu visionem, & ita non potest esse visioni contraria; vel esset ordinis naturalis; & hoc etiam non: quia forma naturalis & supernaturalis (qualis est visio) non sunt circa idem subjectum: illa enim respicit subjectum secundùm potentiam naturalem, hæc secundùm obedientialem, contraria autem debent esse circa subjectum idem, adeóque nulla forma ordinis naturalis potest esse physicè contraria visioni. *Resp: 2. dist: min:* In intellectu potest esse privatio Visionis, sumpto secundùm potentiam naturalem Neg: sumpto secundùm potentiam obedientialem Conc: Cùm enim in intellectu non detur capacitas naturalis, sed tantùm obedientialis ad visionem, sequitur, etiam in illo non dari privationem Visionis, nisi secundùm potentiam obedientialem. Et hoc sensu etiam admitto Visionem esse corruptibilem, nimirum, per ordinem ad potentiam DEI absolutam, correspondentem potentiæ rerum obedientiali, non autem per potentiam DEI ordinariam, correspondentem potentiæ naturali.

3. Forma, quæ recipitur in subjecto non connaturali, sed extraneo, recipitur amissibiliter, ut patet in calore recepto in aqua, atqui visio recipitur in intellectu, tanquam in subjecto non connaturali, sed tanquam in extraneo: Visio enim radicatur in lumine gloriæ, quod nulli creaturæ potest esse connaturale, ergo recipitur amissibiliter. *Confirm:* Illud non est naturâ suâ indestruibile, cujus principium non petit perpetuò conservari, atqui principium Visionis, nimirum complexum ex intellectu & lumine gloriæ non petit perpetuò conservari, quia nec petit perpetuò conservari ratione subjecti, seu intellectûs; cùm illi lumen gloriæ sit indebitum; nec etiam ratione luminis, quia hoc est accidens, accidens autem potest adesse, vel abesse à subjecto, ergo. *Resp: 1. Neg. Min:* Visio enim recipitur in intellectu ut elevato, intellectus autem, ut elevatus, non minùs est connaturale subjectum Visionis, quàm ignis caloris. *Resp: 2. dist: maj:* Forma ordinis naturalis, quæ recipitur in subjecto non connaturali, recipitur amissibiliter Conc: forma ordinis supernaturalis Neg: Ratio est: quia forma supernaturalis subjectum, in quo recipitur, elevat ad ordinem supernaturalem, & si illa forma aliunde est participatio æternitatis Divinæ (uti est Visio beatifica) elevat etiam subjectum ad participationem æternitatis Divinæ, & consequenter, facit illud immobile & immutabile, adeóque recipitur in ipso inamissibiliter. *Ad Confirm: Resp: 1. Neg: Min: & dist: primam partem probat:* lumen gloriæ est indebitum intellectui, secundùm se sumpto Conc: ut extrinsecùs elevato Neg: *Resp: iterum Neg: Min: & dist: alteram partem probat:* lumen gloriæ est accidens, qualecunque Neg: est accidens supernaturale, & elevans intellectum ad participationem æternitatis Divinæ Conc: Talia autem accidentia recepta in subjecto, faciunt hoc ipso subjectum immutabile & immobile, cùm participatio æternitatis sit participatio immutabilitatis, adeóque non possunt abesse à subjecto, cui semel inesse cæperunt. *Resp: 3. Neg: rursùm normam, & secundam partem probat: ad hujus probat: dist: assumpt:* accidens commune potest abesse, vel adesse Conc: proprium Neg: Visio autem respectu intellectûs instructi lumine, vel aliter ad illam elevati, est proprietas intellectûs, non accidens commune. Adde, quod neque accidens commune semper possit abesse, vel adesse, ex supposito, quod semel fuerit in subjecto, ut patet in Veritate & falsitate quarundem propositionum, v:g. *Petrus currit in instante A. &c.*

4. Defactò plures Theologi putant, Mosen, B. V. & D. Paulum in hac mortali vita vidisse aliquando essentiam Divinam, atqui illa Visio postea fuit corrupta, ergo Visio DEI est naturâ suâ corruptibilis. *Confirm:* Gratia habitualis, quæ est ratio Visionis, est per peccatum corruptibilis, ergo & ipsa Visio. 2. De essentia beatitudinis non est, ut sit ab intrinseco incorruptibilis, sed sufficit, quòd DEUS decreverit eam semper conservare, ut patet in beatitudine & dotibus corporis glorioſi, quæ, cùm recipiantur in corpore de se corruptibili, sunt & ipsæ de se corruptibiles, & tamen habent sufficientem perpetuitatem ad rationem beatitudinis ab extrinseco. *Resp: dist: antec:* Visio illa fuit corrupta per potentiam DEI absolutam, & extrinsecam Conc: per ordinariam, naturalem, & intrinsecam Neg: & *Neg: Conſ:* Quia, cùm natura sit principium motûs, non quodcunque, sed intrinsecùs, ut aliquid sit & dicatur naturaliter corruptibile, debet habere principium aliquod corruptionis, vel sibi, vel alijs agentibus intrinsecum, aut saltem debet posse à DEO destrui per potentiam naturalem, id est, ad exigentiam, vel inclinationem agentium naturalium, quorum nihil locum habet in visione. *Ad 1. Confirm: Resp: 1. dist: Antec:* Gratia est corruptibilis, in statu sibi præternaturali, qualis est status viæ Conc: in statu

in statu sibi connaturali, qualis est status patriæ, in quo gratia est perfecta & consummata Neg: & *Neg: Conf: Resp: 2. dist: idem antec*: Gratia est corruptibilis physicè, seu naturaliter & ab intrinseco Neg: moraliter, & ab extrinseco Conc: Probabilius enim fortè est, peccatum & gratiam non opponi physicè & naturaliter, seu per prædicatum aliquod peccato & gratiæ intrinsecum, sed tantùm moraliter, & per ordinationem DEI, adeóque gratia non habet principium Physicum, naturale, & intrinsecum suæ corruptionis, sed tantùm extrinsecum, unde etiam sic admitto, posse corrumpi visionem, nimirum, per principium aliquod extrinsecum, hoc est, per potentiam DEI absolutam. Unde ulteriùs adhuc *Resp: 3. Neg: Conf:* Disparitas est: Quia respectu gratiæ in via datur aliquod contrarium, saltem moraliter, nempe peccatum, respectu verò visionis, quæ per se dari non potest nisi in patria, nullum datur contrarium, ne quidem moraliter, quale est peccatum, quia visio facit videntem incapacem omnis peccati, ut dicetur Q. 10. a. 1. *ad 2. Resp: Neg: antec:* oppositum enim ostensum est pro Conclus: maximè n. 9. 10. 12. 13. 14. ubi ex ratione *beatificæ* ostendimus visionem debere esse naturâ suâ, adeóque ab intrinseco incorruptibilem.

ARTIC: VII. *An Beatus videns DEUM, eâdem visione videre possit perpetuitatem suæ visionis?*

Resp: non posse. Probatur: Quia repugnat creatura absolutè & essentialiter indefectibilis, ut latè probavi Q. 2. a. 6. de Angelis, estque expressa doctrina S. Thomæ 1. p. Q. 3. a. 2. ⊙ *Sicut*, inquit, *ex voluntate DEI dependet, quod res in esse producit, ita ex voluntate ejus dependet, quod res in esse conservat: non enim aliter eas in esse conservat, quàm semper eis esse dando; unde, si eis suam actionem subtraheret, omnia in nihilum redigerentur. Sicut igitur in potentia Creatoris fuit, ut res essent, antequam essent in se ipsis, ita in potentia Creatoris, est, post quam sunt in se ipsis, ut non sint.* Atqui Visio beatifica videns suam perpetuitatem, seu æternam durationem esset absolutè & essentialiter indefectibilis ergo repugnat. *Minor probatur 1.* Visio beatifica est essentialiter vera, ut omnes supponunt, atqui visio essentialiter vera exigit essentialiter esse suum objectum: objectum autem visionis videntis suam perpetuitatem, seu æternam durationem, est æterna duratio, seu perpetua existentia, ergo illa Visio exigeret essentialiter æternùm durare & perpetuò existere, ergo esset essentialiter indefectibilis: esset enim indefectibilis ratione suæ essentialis exigentiæ. *Minor eâdem probatur 2.* Res, quæ per essentiam suam est defectibilis, debet posse in aliqua circumstantia deficere. Sicut res per essentiam suam producibilis, debet in aliqua circumstantia posse produci, atqui hujusmodi visio in nulla dabili circumstantia posset deficere: quia nec posset deficere, antequam produceretur, ut per se patet, nec postquam esset producta, ut Adversarij fatentur, affirmaret enim essentialiter verè se nunquam defecturam, ergo per essentiam suam esset non defectibilis, seu indefectibilis. *Probatur 3. eadem min:* Petrum, ex supposito quod existat, esse potiùs hominem, quàm non hominem, est essentiale Petro, quia Petrus in nulla circumstantia potest esse non homo, ergo etiam visionem, supposito quòd existat, esse potiùs non non conservabilem, quàm esse non conservabilem, est visioni essentiale, quia in nulla circumstantia est non conservabilis; atqui visio, cui essentiale est, esse non non non conservabilem, est essentialiter indefectibilis, quia esse essentialiter non conservabilem, est, habere essentialiter impossibilitatè, sive repugnantiam ad non non conservationem, sive est, habere essentialiter necessitatem ad sui conservationem, quod perinde est, atque esse essentialiter indefectibilem, ergo &c. *Neque dicas* cum quodam Recentiore, hanc Visionem fore quidem indefectibilè remotè, quia indestruibilitas remota non est aliud, quàm ipsamet rei essentia, quæ priusquam existat, petit essentialiter non destrui, si semel producta fuerit, id quod haud dubiè conveniret illi visioni; non fore tamen indestruibilem proximè, quia indestruibilitas proximè importat insuper actualem existentiam rei (ut enim res actu non possit destrui, requiritur, ut res actu existat) actualis autem existentia non esset illi Visioni essentialis; sed accidentalis. Ne inquam hoc dixeris: nam contrà est primò. Quia illa visio, nec remotè, nec proximè posset in ulla circumstantia destrui, ergo non solùm proximè, sed etiam remotè esset indestruibilis. Secundò, quia creatura remotè indestruibilis est per se illa, quæ semel producta petit essentialiter non destrui, sed etiam talis implicat, ut patet per rationes, Quæst: illâ citatâ de Angelis adductas. ergo non solùm implicat Visio indestruibilis proximè, sed etiam remotè. Tertiò, quia, licèt Petrum existere non sit essentiale Petro, Petrum tamen potiùs esse hominem, quàm non hominem, supposito, quod existat, est illi essentiale, ergo similiter, licèt existere non esset illi visioni essentiale, esse tamen illam potiùs indestruibilem, supposito quod existat, quàm destruibilem, esset visioni essentiale, adeóque, sicut Petrus, & remotè, & proximè est homo per essentiam, ita talis